

Sierra Leone

Take off your shoes...

I was standing at the bank of the river that separated Bombali and Tambaka chiefdom. Rev. Sam Sesay home missionary and former BBI student took me there by his strong land cruiser. Ascending and descending on the rocky mountains one of the evangelists traveling with us became really "road-sick." At the river the passengers had to get off the car. The men easily went through on the stones in the river to the ferry, the car was also able to drove up there, only I looked at the water worrying. Then I had an idea; I took off my shoes, bare foot I was also able to cross the water quickly.

Tambaka is a big county; famous of its elephants, however it is not reached with the Gospel yet. There is not even one church building, house of worship or any kind of temple in the whole chiefdom. As a result of Rev. Sesay evangelistic activities there is a small Baptist congregation in Fintonia. This town is the center of Tambaka.

We went directly to the house of the section chief, who lodged me in their guestroom. The two reverends and two evangelists slept in his bedroom. We were not able to inform the chief about our coming, phones were not working in Fintonia. No coverage yet. In spite of our abrupt arrival everybody was happy and received us with extra ordinary hospitality. The section chief is the leader of the small Baptist congregation as well.

We stayed in Fintonia for three days. I interviewed the applicants to the BBI; twelve of them were found to be qualified for the Bible study program. Nine men, one woman and two youth. Some of them are speaking four, five languages; among them languages of unreached tribes and French. Tambaka is near to the Guinea border. In the end of March I would like to start the first intensive teaching session there.

Life is different in Fintonia from the one in Makeni. Early morning, when the Muslims call for prayer the Christians also come together for worship. It was unforgettable experience to walk through on the silent streets to the temporally meeting place and read the Bible under the starry sky. By the light of the torch, of course, there was no electricity. The evening also found us there; at the revival service three young people dedicated their life to Christ.

There were only a very few cars on the streets, no shops or market places in the town. When on the third day after about six hours of driving and a small break

down we reached back to the main street of Makeni I had the same feeling as I had when I arrived the first time in my life from Hungary to New York.

The work of the BBI is progressing in the other three places as well. The branch in Freetown is almost self-managing; at Makeni it is going through the process of "weaning", at Lunsar we still have to work hard to establish the local leadership.

Many years ago Lunsar was the headquarter of the Baptists in Sierra Leone, but because of the ten year long civil war the leadership moved to Freetown. That created a vacuum in Lunsar. However we hope that in the future Lunsar will gain back its old fame. The Eye Hospital there already functioning well again. It was great to have the Annual Convention there in this year and meet old friends from all over Sierra Leone.

The building project of the local church in Makeni is continuing; with the financial help of churches and individuals of the Hungarian Baptists in America two small rooms are already almost completed. We hope that soon we can start floating with cement the foundation of the sanctuary as well.

It was also outstanding to meet again here in Makeni former missionaries, especially with the one, who was my supervisor when I started the mission work in Sierra Leone about twenty years ago. I didn't see him for long time. It was unbelievable to sit together in my living room and talk as we departed from each other just a few days ago. Maybe that will be like when we will see each other again in heaven.

The work with the BBI is very challenging; we have to overcome daily the new obstacles. We were informed that the books that we bought in the past from the Evangelical Fellowship will not be available any more. So we have to prepare to write our own notes in the future. For the first group of students in Freetown we were able to give NIV Study Bibles but now there is no such kind of Bibles in the country. I wonder if some people would be able to find some for us in oversees.

The condition of my old Toyota Corolla is deteriorating; changing of the car will be unavoidable in this year. I hope with the financial assistance of the Hungarian Baptist

Aid that dream can be realized soon. That organization greatly helped me in the last years as well, may the Almighty bless them as they continue to reach with their ministry the four corners of the world.

Please, continue to pray for me and the mission work God gave me here in Sierra Leone.

In Him,

Gabriella Kamilla Furedi

VALÓBAN ?

Az oltár fölött csüngő feszületre mutatott, és úgy kérdezte, hogy lehetetlen volt nem válaszolni rá:

- Látod azt a férfit, ott, a kereszten? Ő is szenvedett, de nem azért, amiért ti szenvedtek. Ő is meghalt, de az ő halálának van értelme. Tudod, hogy miért halt meg? Honnan tudnád, te hinni sem mered, hogy téged még szerethet valaki. Hát halljátok! Értünk szenvedett, mert annyira szeret bennünket..."

Nem voltam még ilyen istentiszteleten. Igaz, a temetési szertartásoknak veszélye is az, hogy a nagy tiszteletadásban éppen az Életadónak nem jut az elismerésből. Ez nem olyan volt. Hadd kezdjem az elején...

Egy 19 éves fiú koporsója körül jajongtak az idősek, amikor odaértem. Nem értem a nyelvüket, de éreztem a fájdalmukat, hiszen éppen úgy mint mi, ők is értük, a gyerekeikért élnek-halnak. Az anyja örjögött szinte. A férfiak sem tudták visszatartani, hogy ne rántsa le a fejéről a kötött sapkát, amivel a gyilkos golyó nyomát takarta el a halottkém. A gyöttrődő szülők körén kívül ácsorogtak a fiatalok. Látszott rajtuk, alig várják, hogy túl legyenek az egészen. Türelmetlenül lökdösték egymást, telefonálgattak, érkező ismerőseiket olyan mozdulatokkal köszöntötték, amelyeket filmekben látni, de élőben sokkal vadabban, ijesztőek. Néha odasandítottak a társuk felé, de mintha hozzá lennének szokva az ilyesmihez – mulatságosnak találták rajta a sapkát...

Én az öregek között, elől foglaltam helyet, amikor végre bemehettünk a templomba. Bár mi, a koporsó körül ülők, engedelmesen tettük a dolgunkat: leültünk, felálltunk, ahogy a liturgia kívánta, és felelgettünk a kántor unszolására, ott és azt, ahogyan kellett; de az anya szünni nem akaró jajveszékését, a gyászolók engedelmes valóságoskodását és a pap jól begyakorolt szavait ott is körülvette ez a látható, de mégis láthatatlanságában félelmetes és nekem oly idegen gyűrű. A zsúfolásig megtelt templomban nem a hűvös, rideg falakról, hanem tapinthatóan kemény arcokról pattant vissza ének, ima, fájdalom.

Gondoltam is, mit tennék én, ha egyszer ennyi világgal kellene szembenézni? Milyen éneket választanék? Merném-e kérni őket, hogy álljunk fel, mert úgy illik? Lenne türelmem, nem, bátorságom ilyen pontosan követni a hivatást, ahogyan ez a pap teszi? Arra is gondoltam, hogy milyen szörnyű helyen vagyok most. A tragédiát hányféle más tragédia veszi körül? Mi történt ezekkel a

fiatalokkal, hogy ilyen háborítatlanok és keményszívűek? Legalább most viselkednének; miért nem akarnak csak mozdulatnyi készséget mutatni a normalitásra, legalább most, az elvesztett banda tag emlékére?

És akkor, egyszerre csak mindnyájan felkaptuk a fejünket. Ramon atya a kopersóra ejtette az imakönyvét, határozott mozdulattal összefogta magán a stólat, és megindult a templom közepén is álló gyászolók között a „gang” felé. Mint, aki verekedni készül. A kántor azt se tudta, hova legyen ijedelmében; ment utána, sebtében kapva föl a „kellékeket”, könyvet, tömjénezőt, szenteltvíz locsolót, amit csak tudott. Az addig hangosan síró anya értetlenül kérdezgette a szomszédjait, a környezetben ülők morogni kezdtek, és a gyorsan közeledő pap láttán a „gyűrű” megtört. Kitértek volna előle, de nem volt hova. Egyszerre a figyelem középpontjába kerültek. Némelyik elnevette magát hangosan, a másik lezser hanyagsággal elhajolt, mert látta már, hogy a pap a vezérüket vette célba. Elkapta, szó szerint a gallérijánál. Középre húzta. Ott a vállára tette a kezét, és hangosan prédikálni kezdett.

- „Látod azt a férfit, ott, a kereszten?”
Az addig vagány, élet-halál-ura bandavezér megszeppenve válaszolt:

- „Se, Sir...”

Olyan egyértelműen, annyi szeretettel, Isten felé ragadóan mondta az evangéliumot ez a szerzetes testvér, mintha csak Pál apostoltól tanulta volna.

Egy hete lesz, hogy ez történt, de az élmény hatása legyűrt. Emlékezni akarok az arcokra, a hangokra, a félelmeimre, a pap mozdulataira és a láthatatlan erők fölött győztes evangéliumra. Soha nem akarom elfelejteni. Krisztus lepte meg ezt a gyászoló és sok fájdalmába kövesedett tömeget azzal a szeretettel, ami megtöri a legkeményebb gyűrűt is, amit szívünk, gondolkodásunk, körénk és közénk építhet a Sátán. Látható módon oldódott a feszültség a két tábor között is. Itt is, ott is, helyet találtak a szülei mellett az addig hátul álló fiatalok. Az evangélizálás hitvallással folytatódott. Ramon atya visszament a helyére, a gondterhelt kántor énekelni kezdett: ültek, álltak, térdeltek – egyszerre mozdult mindenki. Az úrfélmutatásnál olyan csend lett, hogy hallani lehetett a kis csengő szép jeladását az áhított csodára. Elindultak áldozni. Én kimentem a parkolóba, és a kocsiban folytattam az istentiszteletet.

Azóta próbálom elérni Ramon testvért, de szinte mindig temetésen van. A perjeltől tudom, hogy ötéves volt, amikor átszökött a határon. Az utcán nőtt fel. Ha Buena Park környékén tragédia történik, őt hívják, mert jó mondanivalója van ott is, ahol már nem találnak szót az emberek.

Novák József

BIBLIAÓRA

Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtlen Báránynak, Krisztusnak a vérére. 1Péter 1: 18, 19.

Tudván. Ha tisztában vagyunk az üdvösségünk árával, ti, hogy mibe került Istennek a mi megváltásunk, ez a tudat istenfélelmet munkál bennünk. Mi az istenfélelem? Istent félni, azt jelenti, hogy Ő az első az életedben. Olyan drága az Ő személye számodra, hogy semmiképpen nem akarnád megbántani, vagy csalódást okozni neki. Amikor valaki így viszonyul Istenhez, akkor mondjuk azt, hogy az illető féli az Istent, illetve fél vétkezni az Isten ellen.

Váltattatok meg. A szó jelentésével nem mindenki van tisztában. Egyébként gyakran megesik imaházba járó emberekkel, hogy hallják az ismerősen csengő bibliai szavakat, és nem értik. Az igemagyarázók sok esetben adósok maradnak a hallgatóságuknak bizonyos teológiai kifejezések magyarázatával. A görög (lutroo) azt jelenti: -*foglyot elengedni váltságdíj fejében.* A megváltást az a tény teszi szükségsszerűvé, hogy a személy, akit meg kell váltani, fogoly. A megváltás csak akkor jöhet létre, ha akad valaki, aki hajlandó váltságdíjat fizetni a fogolyért. A megváltást az teszi elengedhetetlenül fontossá, hogy a fogoly életveszélyben van és pusztulás vár rá, ha nincs megváltója. Péter apostol azt írja,

hogy mi mindnyájan foglyok voltunk, a saját hiábavaló életmódunk foglyai, és ezt a szüleinktől örököltünk.

Hiábavaló életmód. A hiábavaló szó azt jelenti: - használhatatlan, cél nélküli, üres. Ilyen életmódot folytattunk, amíg a megváltónk ki nem szabadított abból. A Prédikátor többször is hangsúlyozza azt, hogy minden hiábavalóság a nap alatt. Isten ígéje azt tanítja a Példabeszédekben, hogy a hiábavalóság a gyermek fejéhez kötött. A hiábavalóság hajlamával születünk erre a világra, atyáinktól örököltük, így nőttünk fel, és mindaddig a hiábavalóságnak szolgálunk, mint rabok, amíg ki nem váltattunk a kötelékeiből. Mert mit is örököltünk az atyáinktól? Mire tanítottak minket az atyáink? Pénz, harácsolás, birtoklás, gyönyörök, hatalom, becsület, kényelem, önző élet... és sorolhatnánk. Ezek önmagukban nem mind rossz dolgok, csak az a baj velük, hogy csupán egy üres és hiábavaló életet tudnak biztosítani. És ha hiábavalóságnak szolgálva lépjük át az örökkévalóság küszöbét, nincs többé lehetőségünk megváltásra. A céltalanság és az üresség fogságából csak egyféle képen lehet az embert megváltani. Véren! Nem segít az arany vagy az ezüst. Az ókorban a rabszolgák ára meg volt szabva aranyban vagy ezüstben. Péter apostol azt állítja, hogy ebben az esetben nem segít sem az arany, sem az ezüst. Csak egyféle váltságdíj fogadható el, a hibátlan és szeplőtlen Báránynak, Krisztusnak a vére. Felmerül a kérdés.

Kinek kellett a váltságdíjat fizetni? A váltságdíj minősége mutat rá a válaszra. A szent Isten, a hiábavaló életet kárhozattal bünteti. Isten törvénye kimondja, hogy a bűn zsoldja a halál. Isten szentsége megköveteli ezt. A váltságdíjat Isten szentségének kellett leróni. Szükség volt egy ártatlan, büntelen, Isten szentségéhez mérten szentemberre, akinek a vére kiontatik és meghal azért, hogy az Isten szentsége elégtételt nyerjen. Isten Fia, Jézus Krisztus volt az egyetlen megfelelő ember erre a feladatra. Krisztus kiontott vére elég minden valaha született, és ezután születő ember megváltására. A váltságdíj ki lett fizetve kétezer évvel ezelőtt a Golgotán. Isten elfogadta ezt az árat azért, hogy feltámasztotta Jézust a halálból. Így minden embernek, hit által van Istentől biztosított lehetősége kilépni a hiábavaló élet rabságából. Aki nem él a lehetőséggel, az megmarad a maga hiábavaló életmódja kötelékeiben, amely élet a kárhozatban teljesedik ki.

Fogadd el a váltságot, lépj át a halálból az életbe, még ma!

Lukács János

Dsida Jenő:

KRISZTUS

Krisztusom,
 én leveszem képedet falamról. Torz
 hamisításnak érzem vonalait, színeit,
 sohase
 tudtalak ilyennek elképzelni, amilyen itt
 vagy.

Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen
 jóllakottnak
 derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
 enyhe pirosnak, mint a tejbe esett rózsza.
 Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak
 is
 számtalanszor, és tudom, hogy te
 egyszerű
 voltál, szürke, fáradt és hozzánk
 hasonló.
 Álmatlanul csavarogtad a
 számkivetettek
 útját, a nyomor, az éhség
 siralomvölgyeit
 s gyötrő aggodalmaid horizontján már
 az eget
 nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed
 lángjai.

Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
 a sok beszéd után rekedten újra
 szólani kezdted. Megtépett és
 színehagyott
 ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
 sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
 bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
 parázsló szemedből seregve hullottak
 borzas szakálladra az Isten könnyei -

FÁJDALMAK FÉRFIA

Dsida Jenőre emlékezve*

talán mert halálos beteg voltál
 te is

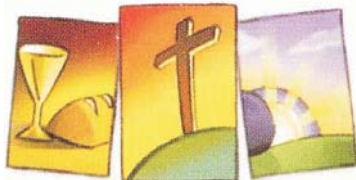
s tudtad:
 már közeleg az óra
 talán azért értetted meg
 jobban mint más
 a Mestert

tudtad
 hogy Krisztus Ő
 dicsőséges Király
 országa fényes
 uralma végtelen
 de nem itt tündököl

itt inkább szolgál
 gyötrődik
 itt inkább értünk imádkozik
 fájdalmainkat hordozza
 s hogy mi is élhessünk Vele:
 meghal helyettünk

*70 éve halt meg Dsida Jenő (1907-
 1938), a "Krisztus" című vers szerzője.

Herjeczki Géza

HÚSVÉTI KIÁLTVÁNY

I.

Keresztnél kezeket tördelő
 meaculpázók!
 Sírra kövér könnyeket ejtők!
 Vasárnapi mindezt elfelejtők!
 Keresztyének!
 Krisztus köztünk él!
 Föltámadt, mert meghalt!

Ti nagyon jól tudjátok, hogy értünk
 és helyettünk
 és miattunk.

És nem csak meghalt -
 föl is támadott,
 hogy mi is meghalhassunk,
 és föl is támadhassunk!

II.

Nyögéstől és recsegéstől hangos a föld:
 mindegyikünk saját krisztus-keresztjére
 mászik.

Tenyereink a szögek köré vörösödnek,
 fejünk tövis-koszorúba mélyed,
 szenvedő ráncok nőnek arcunkra,
 sebeinkből kiszédülő vércseppek
 nyöszörögnek.

Kétezer éves agónia.
 Kinlódás vég nélkül.
 Föltámadni akarók nem tudunk
 meghalni:

minden lélegzetünk,
 minden gondolatunk
 énünket élesztgeti.

III.

Kinlódók kara!
 Kiáltunk egyszerre föl!
 Nyöszörgésünk hangoljuk össze:
 Kevés ez a 4 seb Urunk a
 feltámadáshoz!

Hatalmas énünk képtelen kicsöpögni
 belőlünk!

Örök péntektől szabadíts meg!
 Döföd belénk dárdád,
 hogy az átszakított bordák közt
 kiessen belőlünk a szenvedés!

Kiabáljunk:

dárdát énünkbe!
 utolsó sóhajt!
 szabadulást a keresztről!
 feltámadást!
 húsvét-vasárnapot!

Herjeczki Géza (1968)

KRISZTUS DIADALA A HALÁLON

Írta: Fazekas János, egykori Gary, In-
 diana-i lelkipásztor, megjelent az
Evangéliumi Hírnök-ben, 1947. április 1.

AZ ÉLETNEK a halálon nyert dia-
 dalmi ünnepe van ma. Ez a nap a Krisztus
 felmagasztaltatá-
 sának is a kez-
 dete. A keresz-
 tyén vallás egyik
 leglényegesebb
 h i t á g a z a t á t ,
 hogy a lélek hal-
 hatatlan, s az
 emberi test a
 porból ismét fel-
 támad: fényesen
 igazolja Jézus
 feltámadása. Ha

Rev. Fazekas S. János

Jézus halála s feltámadása körülményeire
 gondolunk, lehetetlen az Ő valódi
 feltámadásán kételkednünk. A vér-
 bosszút szomjazó zsidó főtanács Jézus
 kivégeztetésében célját érve, minden
 lehető intézkedést meg tett, hogy a nagy
 istenember ki- szenvedett tetemei mellett
 hiteles egyének által gondosan kivá-
 lasztott örök legyenek és ezek voltak
 tanúi Jézus feltámadásának. A meg-
 vesztegetett örök közül csak némelyek
 állíták, hogy a tanítványok lopták el Jézus
 testét. Ha valaki kételkednék e felett: az
 nem hinné, ha ma is feltámadna valaki a
 halottak közül. Mi hiszünk a feltámadott
 Jézusban és a feltámadásban is, s
 keresztyén önérettel mondjuk e nagy
 ünnepen: "elnyelettett a halál szinte a
 diadalomig".

Megecséssé hitünket Jézus feltámadása
 a lélek halhatatlansága felől. Ha már
 Jézus lelke halhatatlan volt, amit fénye-
 sen igazol a halálból való feltámadása: a
 mi lelkünknek is halhatatlannak kell
 lenni. Jézus feltámadása igazolta, hogy Ő
 nem ámitó, nem rajongó, nem istenká-
 romló, nem lázító, hanem isteni követ,
 Isten egyszülött Fia, az emberiség Meg-
 váltója, jó pásztor, aminek akarata szerinti
 életet élünk Krisztus által. Nekünk itt e
 földön kell mennyei életet élni s ragyog-
 tatni azon fénysugarakat, amik a Krisztus
 feltámadásából lelkünkre hullanak.

Láttassék meg rajtunk, hogy mi az élő
 Krisztus követői vagyunk, aki bennünket
 újjászül. Aki tudja és érzi, hogy az ő
 Istene él, Megváltója él, és ebből az
 életből szívében hordoz egy szikrát, arra
 nézve e föld nem siralomvölgy többé,

Send Form 3579 to Gospel Messenger, Subscription Manager,
12409 DEVOE ST., SOUTHGATE, MI 48195 USA

PERIODICAL
POSTAGE
PAID

mert a keresztyén e világon vidáman él, jókedvvel munkálkodik, vigasztalódva szenved és boldogan várja ama mennyei húsvét elközelését, amikor majd teljes mértékben valóra válik Krisztusnak ígérete: „Én élek, ti is éltek.”

Mennyi vigasztalást meríthetünk mi is a húsvéti ünnep ama tanúlságából: “A mi Üdvözítőnk él”. Igéje nem emberi tévedések halmaza, hanem csillogó, romolhatatlan isteni beszéd. Halála nem pusztán megindító mártírhalál, hanem engesztelődés bűneinkért. Személye nem múltó árny a világtörténelem nagy színpadán, hanem anyaszentegyházának egyetlen és örök feje.

A mi Megváltónk él. Az isteni tanítójuktól megfosztott tanítványok szív-metsző fájdalmai, kesergései nem soká tartottak; harmadnap múlva már a remény szívárványa tűnt fel a kétség köde fölött; az angyali szózat: “nincs itt az Úr, feltámadott”, valami édes érzést öntött a megrémült szomorkodók szívébe. Mennyire megváltozott körülöttük az egész világ! Mennyire más fényben tündöklött előttük az Ő személye, amit Isten csodálatos módon dicsőített meg a világ előtt. Mennyire más fényben ragyogott előttük az Ő igéje, ami diadalt aratott az ellenség hitelensége és hazugsága felett! Most belátták, hogy az Úr csakugyan az volt rájuk nézve, akinek gondolták, sőt még több, mint gondolni merték volna. Ez a diadalmaskodó hit bírja rá Magdolnát, hogy lábai elé borulva felkiáltson: “Rabbóni, én Mesterem”; ez a csodás húsvéti jelenet adja a kételkedő Tamás ajkára e szavakat: “Én Uram és én Istenem”.

Nehéz volt az a kő, mely a koporsót beborította, de még nehezebb volt az Istenben való kételkedés, mely a tanítványok szívére nehezedett. Ámde szívükről elhengeredett e nehéz kő a húsvéti angyal örömmüzenetének hallatára és hitük ismét ragyogni kezdett a húsvéti napfény feltetszésekor. Ez az örömmüzenet azt jelentette, hogy Krisztus él!

2008. március

LAPOZGASSUK A BIBLIÁT!

ÜDVÖSSÉG

- 1. *De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét.*
- 2. *Elfogyatkozik az én lelkem a te szabadításod kívánása miatt.*
- 3. *Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.*
- 4. *Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító!*
- 5. *Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.*
- 6. *És mi láttuk és bizonyítást teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül.*
- 7. *... azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.*
- 8. *... mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot.*
- 9. *Népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen.*
- 10. *Ímé az Istennek ama bányája, aki elveszi a világ bűneit.*
- 11. *Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.*
- 12. *És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.*
- 13. *... Hígyj az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülj!*
- 14. *Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.*
- 15. *Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek?*
- 16. *... most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk.*
- 17. *Hirdessétek napról napra az Ő szabadítását.*

A megfajtéseket április végéig várjuk.

ÁHÍTATOS PERCEK

Debóra hálaéneke

Bírák 5,1-18

... Egy nap kijelentést kapott Debóra Istentől arról, hogy hogyan győzzön Izrael Sisera és hada ellen. Ha ő a női egyenjogúságért harcolt volna, talán fölszegi a fejét és azt mondja: “Miért adnám át az üzenetet Báraéknak, elvégre van bíró Izraelben, majd én szépen győzelemre viszem a népet.” Nem teszi. Mindig csak azt, amit Isten mond. Mikor Báraé kérleli, hogy tartson vele, elmegy ugyan készségesen, de azt is elárulja, hogy így asszony kezére adja majd az Úr Siserát, és még csak nem is magára gondol. Báraé nem volt gyáva ember, akinek szüksége lett volna egy asszonyi támaszra, és büszkesége sem volt olyan fontos, mint az, hogy pontosan értse az Úr szavát, amit pedig Debórán keresztül tudhatott meg. Kölcsönösen becsülték és segítettek egymást, kire mit bízott a nagy harcban az Úr.

Mennyi győztes csata lehetne a miénk, ha nem irigyelnénk azokat a képességeket, ajándékokat, amiket Istenünk nem nekünk, hanem a házastársunknak, a testvérünknek adott! Mennyi kudarcból és marakodástól, fontoskodástól menekülnénk meg, ha mindig csak azt, ott és annyit tennénk, amit, ahol és amennyit Isten tőlünk kér!

Milyen szép egyetértésben végezhetne közös szolgálatot a bátorító női lélek a teherbíró, erős férfilelekkel kiegészítve és erősítve egymást! Milyen szép bizonyágtételek hangozhatnak, ha újra és újra elmondanánk, elénkkel azokat a győzelmeket, melyeket Isten nekünk adott! Kár, ha ezek helyett nálunk is sokszor csak “nagy fontolgatások vannak”...

Szommer Hajnalka, Áhítat 2008